

Soós Amália
KORONALÁZ

Mint megtört varázs
néz szemedbe az éjszaka.
Szemed fémesen kéklő parázs.
Talán ma, talán holnap érsz haza?

Levegővétel, karcos szusszanás,
törött üveg – szilánkol a tüdő,
száz darabra látszik hullani
minden álom, ami szembejő.

Köhögtet, szédít, marcangol a test,
szemed alá szürke karikákat fest.
Talán elringat isten tenyere.
Lehetne még enni
lélekkenyeret,
hátha az nem fullaszt,
gondolni napfényre,
nem gondolni rosszat.

*Tűzkarika a láz,
oh, the ring of fire,
égő kín, a hideg ráz,
no angel to hire.*

Álmodni fehér leplekről,
hótiszta, könnyű álmot,
egyre szűkülő légutakon
várni a boldogságot.
Üzenet. Szavak agancsára
aggatni reményt, hitet.
Várni, hogy a szavak láza
kiúzi a testből

azt a másik lázat,
a táncoló hideget.

Keresni nyugalmat, szívcsendet.
Zilált véráramban
keresni a rendet.

Az éjszaka megtört varázs.
Lehunyt szemed fekete,
tátongó garázs.
Megtartóm? Elvesztöm?
Ki leszel ma éjjel?
Kerek holdak kélnek
tele gúnnyal, kéjjel.

Vissza-visszatérő kísértetek.
Szabadságszavas álmadarak.
Szabadság, ami csak saját
örömünkért vállalt felelősséggel társul...
Relativitás. Beteg ámitás.
Én nem vagyok szabad.
Én szabad vagyok.
A megoldás a szofistákra hárul.

Dühös lenni, aztán csak szomorú.
Ma még itt bent dobban,
holnap már a franc
tudja, hogy merre jár,
milyen sarkon kire vár,
mekkora ribanc!

Elbújni hold közönye elől!
Visszatérni régmúlt lugasba.
Erőltetni a légzést,
hogy a szív meg ne álljon.
Siet. Száguldó pulzuson
gyorsuló idősávok.

*Oh, the ring of fire,
tűzkarika a láz,
no angel to hire,
borzongáskalász.*

Dühös lenni. Félni. Remélni.
Számadásra jár az idő.
Van-e idő a számadásra?
Nem! Nem gondolni semmi másra,
visszatérni régmúlt lugasba,
tavasz-színű isten ölére,
törődés párnáiba temetve,
kedves arcokhoz, óvó tekintethez,
tisztá leplekről álmodni,
láz nélkül, csendesen, fehérén...

FILMVÁSZNON

Ott ülnék én háttal a pultnál,
vörösbort innék nagy talpas pohárból,
táskámban hányódna ezer kacat,
s nem tudnám, hogy mi maradt a várból,

mit álmaimban építettem fel,
anyaga és formája te voltál,
s te voltál a céloka is,
nem érteném, hogy miért nem szóltál,

hogy a lényeg mindig változó,
az anyag nem kőfal, csak legó,
s nem építhetek fel olyan várat,
melyben magam is elbújtható.

EGYHANGÚ LEVÉL

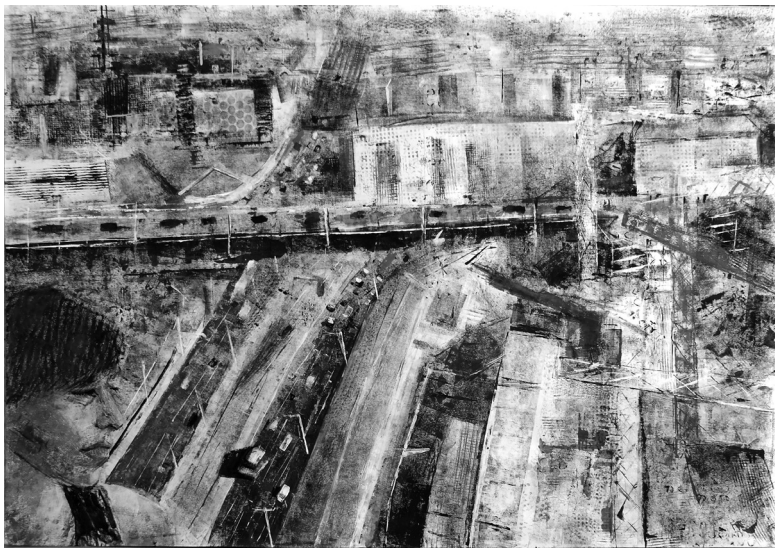
Újból tél van
valahol angyalok
születnek nélküled
valaki más számára
éppen nem neked
de megnyugtató a gondolat
hogy nem kell hánynod a havat
itt lent hisz látod
csontra fagy a vér
meleget csak
a képzelet ígér
a fehér kegyelem
tisztaságot mímel
de te tudod
mindezt nem hinni el
újbol tél van
pehelykönnyűség
lakik a tájban
a vásznon megörökített
város nagykabátban
mintha táncolna
ám az a zene
éppen máshol szól
másnak nem neked
e néma vásznon
az élet kerek
az idő most
a hóban hempereg
te egyedül
hisz mit tehetnél mást
álmodhatnál
egy újabb dobbanást.

AUGUSZTUS DEREKÁN

Fénynyalábok kereszttüzeben állok,
megfenekletten, mint az Araráton
Noé bárkája, s itt, amint észlelem,
nincs más jel, csak a néma végtelen.

Lógnak a tájban szürke fellegek,
a fény felé tart mind e rengeteg
párapárna, foltos égi hullám.
Ha tehetné, hangodon szólna hozzám

a látvány, ezen kívül nincs más határ,
tajtékot szór maga köré a nyár,
a horizont, melyben nincs perspektíva,
csak önmagát átíró mindig-soha.

*Váci út madártávlatból III., 2020
(70 x 100 cm, kísérleti grafika)*